

Това било санитарното куче... Азъ се зарадвахъ!.. На него имаше прѣвѣрзани чантички, въ които носѣше памукъ, прѣвѣрзки и др.

Кучето легна о мене и почна да ми ближе рѣцѣтъ. . . . То чакаше да си взема прѣвѣрзки, но азъ не можахъ да си вдигна рѣцѣтъ.

Кучето разбра тежкото ми положение, стана и трѣгна напредъ. То вдигна глава и жалостно залая . . . и така жалостно, че сърдцето ми затрепера. . . Послѣ залая кротко и прѣкъснато. . .

„Ето, че и кучето ме остави, — помислихъ си — и никой за мене нѣма да узнае!“ . . .

— Черньо, . . . Шавка . . . ела тука! — едва дочухъ тѣзи гласове.

Кучето размаха опашка, залая и трѣгна напредъ.

Не се измени много време и чухъ стѣпки. Най-напредъ дойде кучето, а слѣдъ него двама санитарни.

— Братя, помогнете ми; вдигнете ме отъ тука! . . .

Санитаритѣ ме прѣвѣрзаха и ме туриха на носилка. Кучето, като видѣ, че съмъ вече спасенъ, погледна ме радостно и трѣгна напредъ да спасява други ранени.

Очитѣ ми се напълниха съ сълзи и устата ми прошепнаха; „Ето искрена и блага душа! . . . на колко братя живота ще спаси!“ . . .